

РЕШЕНИЕ

№ 40535

гр. София, 04.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8715** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс вр. чл.26 и чл. 10, ал.1, т.1 Закона за чужденците в Република България(ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Г., гражданин на Р. Турция, [дата на раждане] в Ш., Р. Турция, притежаващ паспорт №U23850966 издаден на 29.12.2020г. [населено място],Р. Турция, валиден до 29.12.2030г.срещу заповед-отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България,рег.№513з-7234/16.06.2025г.,постановен от ЗА началник отдел “Миграция“ – СДВР.В жалбата се твърди,че оспореният акт е издаден в противоречие на материалния закон,при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон.Моли за отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован,не се явява,не се представлява.

Ответникът – ЗА началник отдел “Миграция“ – СДВР,чрез процесуалния си представител юрк.А.,оспорва жалбата.Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.Депозира писмени бележки по същество на спора.

По фактите:

Административното производство е започнало по заявление с вх. №101556/03.06.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България от Г. М./G. М., [дата на раждане] гражданин на РЕПУБЛИКА ТУРЦИЯ, на основание чл. 24(1),т.6 от Закона за чужденците в Република България.Към заявлението Г. М. е приложил следните документи: Копие на страница със снимка на паспорт № U23850966,валиден до 29.12.2030г. и положен печат за влизане в Р. България;Копие на разрешение за пребиваване в Република България с № RA0118690, валидна до 14.06.2025г.;Сертификат № 2258/04.06.2025г. от БТПП; Декларация за адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Б“, ет. 7, ап. 29;Банково извлечение на сметка, издадено на 05.06.2025г. от З. Б.- С.;Полица за медицинска застраховка валидна до 01.06.2026г.В хода на разглеждане на заявлението е установено от полицейските служители, че Г. М. е декларирал адрес на който, ще живее при пребиваването си в страната, а именно [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Б“, ет. 7, ап. 29, като същия адрес е посочил като пребиваване и при предходното право на пребиваване валидно до 09.06.2025г.

За проверка относно достоверността на заявения адрес от апликанта, на който е заявил, че ще живее, а именно [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Б“, ет. 7, ап. 29 е била извършена проверка от служители на отдел „Миграция“ - СДВР.На място на адреса служителите установили лицето В. Н.,който се е представил за гост на П. Й.-собственик на жилището и е заявил,че от три дни живее на адреса и не познава Г. М. и не живее там.Проведен е бил и разговор със съседка,която също заявила,че никога не е виждала чуждият гражданин и на адреса живеят български граждани.След извършени справки в информационните масиви на МВР ползвани от отдел „Миграция“-СДВР се установило също,че Г. М. е влизал многократно в Р.България,през предходната година.За 2025г. има две вливания,като последното е на 03.06.2025г. и е напуснал Р.България на същият ден след подаване на заявлението за продължително пребиваване в Република България.Административният орган е приел че, чуждият гражданин не живее на адреса,и че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни.Предвид на това, административният орган е отказал предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх.№101556/03.06.2025г. от Г. М./G. М., [дата на раждане] гражданин на РЕПУБЛИКА ТУРЦИЯ,като е издал заповед-отказ рег.№513з-7234/16.06.2025г.

По правото.

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК, в срока по чл.149, ал.1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, с оглед на което е процесуално допустима.Същата е в срок.Административният акт /АА/ е връчен на 29.07.2025г. жалбата е депозирана на 11.08.2025г.

Актът е издаден от компетентен орган – ЗА началник отдел “Миграция“ – СДВР.Приложена е заповед за компетентност № 513з-5977/19.05.2025г.Спазена е писмената форма, като се съдържат реквизитите по [чл. 59, ал. 2 от АПК](#), в това число са изложени мотиви като фактически и правни основания. Препраща се към съответния документ, издаден в хода на проверката, което е допустимо с оглед обосноваване правните основания за издаване на акта и спазване на изискванията на закона-докладна записка №513з-66516/23.06.2025г./л.11/

Съгласно чл. 26 ал. 1 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване или

продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец в случаите по чл. 10 ал. 1, т.1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и чл. 26.

Основният спор е за приложението на материалния закон и наличието на предпоставките, визирани в чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ – предоставен документ с невярно съдържание и декларираните неверни данни.

Съгласно чл. 10, ал.1, т.23 ЗЧРБ отказва се предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В случая органът е приел, че чужденецът е декларирал неверни данни.

Настоящият състав счита, органът не е доказал и фактическите основания, които са го мотивирали да постанови оспорения отказ поради следното:

Легално определение на понятието "документ с невярно съдържание" и "неверни данни" в ЗЧРБ липсва, което налага използване на понятията от други закони, по силата на чл. 46, ал.2 от ЗНА. Съгласно чл. 93, ал.1, т.6 от ДР на НК, "неистински документ" е този, на който е придаден вид, че представлява конкретно писмено изявление на друго лице, а не на това, което действително го е съставило. От своя страна лъжливото документиране се изразява в съставяне на истински удостоверителен (официален или частен) документ, в който удостоверените факти или обстоятелства не съответстват на обективната действителност. Оспореният административен акт не съдържа конкретизация кои от представените от жалбоподателя документи съдържат неверни данни, кои са данните, които не съответстват на действителното фактическо положение. В тази връзка, съгласно установената практика на Върховния административен съд, отказът поради предполагаемо деклариране на неверни данни следва да се основава на ясно и безспорно доказани факти, доказващи умишлена заблуда, каквато в случая категорично липсва. Изложеното мотивира съдебния състав да приеме, че в случая установените по делото факти не могат да бъдат подведени под нито една от двете хипотези на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, респективно, че при несъответствие на посоченото в отказа правно основание с установените по делото факти, оспореният административен акт се явява издаден при отсъствие на фактическо основание, поради което е и материално незаконосъобразен. Не може едно съмнение относно физическо присъствие на адреса да се приравнява на умишлено невярна декларация/данни/. Представената декларация от собственика на жилището/л.33/, които се е съгласил да предостави адрес на пребиваване на Г. М., не е оспорена, както и договора за послужване/л.34/ с които на жалбоподателят му е предоставен безвъзмездно ап. 29 нах. гр. С., [жк], [жилищен адрес] вх. „Б“, ет. 7. Както и писмените доказателства представени от жалбоподателя, които в хода на административното производство не са били обсъдени. В същото време липсва посочване на каквито и да е несъответствия в представените документи, няма твърдение за подправяне, за фиктивност на представителството на ТД, което е надлежно регистрирано и действащо по силата на издаденото от БТПП удостоверение. В този смисъл, атакуваната заповед следва да бъде отменена, като незаконосъобразна поради нарушение на материалния закон, неспазване на процесуалните правила, липса на мотиви и несъответствие с целта на закона - аргументи съответстващи на хипотезата на чл. 146, т. 1, 2, 3 и 4 от АПК.

По изложените съображения обжалваният отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.чл. 173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния

административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на искането на жалбоподателя за предоставяне право на постоянно пребиваване, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на нормите на ЗЧРБ, относими към посоченото от заявителя основание за предоставяне право на постоянно пребиваване и събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства. Органът трябва да установи фактите и обстоятелствата относно наличието или отсъствието на основание за предоставяне на заявителя на право на постоянно пребиваване и да анализира представените по делото писмени доказателства, ако е необходимо да извърши и съответни проверки и да изиска допълнително уточнения и доказателства във връзка със заявеното искане.

Водим от горното ,АССГ-34 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на М. Г.,гражданин на Р. Турция, [дата на раждане] в [населено място], Р.Турция, притежаващ паспорт №U23850966 издаден на 29.12.2020г.валиден до 29.12.2030г.,заповед-отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България,рег.№513з-7234/16.06.2025г., постановен от ЗА началник отдел “Миграция“ – СДВР.

ИЗПРАЩА преписката на ЗА началник отдел “Миграция“ – СДВР,за издаване на административен акт, съобразно мотивите на настоящото решение.Определя срок от 30 дни.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: